

1. Když Josef veselku chystal, byl už starý, skoro kmet,
a dívka Marie čistá, galilejský květ.
2. Jednou se šli spolu projít, Josef nechtěl, ale šel,
vždyť byli jen krátce svoji a vzduch plný včel.
3. Jednou se šli spolu projít, byl červen - třešňí čas,
a jak tam pod stromem stojí, zní Mariin hlas:
*: "Moh' bys, Josífkú, prosím, pár třešňí natrhat,
já dítě pod srdcem nosím, a co když má hlad?"
R: Tu du du ...
*: Tu Josef si začal rvát vlasy: "Ó, já jsem naletěl,
kdopak moh' setřít asi tvou nevinu?"
*: "Víš, já mám trpělivost svatou, ale, to ti povídám,
ať ten, kdo je dítěti tátou, mu podá třešně sám!"
*: A zatímco Josef tu běsní, náhle dětský hlásek slyš:
"Sehni se, milá třešni, k mojí mamince blíž!"
*: A hle, strom se k zemi sklání, Marie trhá s úsměvem
a Josef nemá ani zdání, jak z té šlamastyky ven.
R:
4. "Můj Bože, já se tolik stydím, ale řekni, Pane náš,
kdy chceš přijít mezi lidi, kdypak narodit se máš?"
*: "Já myslím tak šestého ledna, v době vánoc, v noční čas,
až se zjeví hvězda neposedná, tehdy přijdu mezi vás."
*: Roky skáčou jako hříbě, ale když se snese sníh,
lidé zpívají si příběh o těch třech a o třešních.
*: Ta da da ...